

Moram riješiti carinu prije nego što nazovem drkaroša, ali čim završim, idem prema pokretnoj traci po prtljagu i biram njegov broj.

Javi se kroz smijeh. »Halo?«

»James.«

»Lucy! Kako si? Kakav je bio let?«

»Ti lažljivi, prevarantski, kurvin sine.«

»Lucy?«

»Čuo si me, gade.«

»Ha?« Zavladala je zbunjenost.

»Plahte, James, plahte. Kako tvoji prijatelji mogu znati za šugave plahte koje koristim dok nanosim svoju lažnu boju? Ne znaju, šupčino!«

»Lucy!« prekine me, ali mene je baš krenulo.

»Ne znaju jer nisu bili tamo. Tko god bila ta koju si ševio – e pa, ona bogme zna...«

»Lucy!«

»Ma daj začepi više, James, ne želim ni čuti! Ovaj si put stvarno uprskao – nikad, ali nikad ti neću oprostiti!«

»Lucy!«

»Ne! Zaveži!«

»EGIPATSKI PAMUK!«

»Što?«

»Egipatski pamuk!«

»O čemu pričaš?«

Zvuči uspaničeno. »Rekao sam im za smiješno skupe plahte od egipatskog pamuka koje si kupila u Selfridgeu prije nekoliko tjedana. Baš sam se neki dan jadao oko toga hrpi ljudi na poslu.«

»Zašto, James, *zašto* bi na poslu govorio o našim plahtama? Ne vjerujem ti.« Glas mi je ravnodušan.

»E pa, morat ćeš, jer jesam. Jeremy je rekao nešto u stilu kako zasigurno uživam u promaknuću i kako sada živim na visokoj nozi, a ja sam rekao kako više neću živjeti na visokoj nozi ako ti i dalje budeš trošila glupi novac na plahte od egipatskog pamuka!« Jedva da je zastao udahnuti.

»Oh!«

»Da, *ob*. Ovo je suludo!«

»Mislila sam da su >dobre plahte< sarkazam.«

»Pa, krivo si mislila. Opet.«

Nitko od nas ne može govoriti. Nemam više vjetra u jedrima pa zamišljam Jamesa uzrujanog, na drugoj strani svijeta, kako jako i brzo udiše punim plućima. Iskreno, ne znam što da kažem. Još sam uvijek jako ljuta. To je kao kad sanjaš da te dečko vara, a onda se probudiš i pogledaš ga, ali i dalje bjesniš. On te, naravno, ne razumije, jer nije ništa skrivio. No, ipak želiš da se ispriča. Ja se doista ne osjećam sposobnom ponovno ispričati.

»Lucy?«

Ništa.

»Reci!«

»Ne znam što da kažem.«

»Pa, i >oprosti< bi bilo nešto.«

»Oprosti.«

»To ne zvuči kao da misliš ozbiljno.«

»James, upravo sam proživjela najgora dvadeset četiri sata u svom životu! Mislila sam da si me prevario. Mislila sam da ću te izgubiti, da ću se morati iseliti iz stana, podijeliti naše CD-ove,

sve. Morala sam DVAPUT proći kroz to! Sve zbog tvojih vražjih prijatelja i vražje poruke. Razumiješ li to?«

Ovaj put nema odgovora.

»Bolje ti je da doznaš tko je poslao tu poruku. Daj imena i problema nema.«

»Nema zime dok je rime«, nasmijao se.

»Ne šalim se. Imena!«

»Ne, neću istraživati tko je poslao tu poruku, nemoj biti smiješna.« Odjednom se uozbiljio. »Da znaju koliko su problema prouzročili, bili bi na sedmom nebu. Ali nikad im neću priuštiti takvo zadovoljstvo ako prešutim ovo.«

Koliko god pustila mašti na volju, nije me uvjerio. — Želim ih obješene da ih mogu gađati kamenjem — ali, znam na što misli. Male nezrele pizde.

»Je li sve u redu između nas, Lucy?«

»Ne, prokleta nije.« Ali njegov me ton smekšao.

Mobitel mi je zazvonio i vidim da mi je baterija prazna. U pravi trenutak, jer torba na pokretnoj traci ide prema meni.

»Bolje da idem — baterija mi je prazna, a i torba mi je tu.«

»Zlato, molim te. Nazovi me kad napuniš mobitel. Volim te, O. K.? Nikad te, nikad ne bih prevario.«

Odjednom mi sine. »Zašto si se smijao?«

»Kako to misliš?«

»Kad si se javio na telefon. Smijao si se.«

»Ah! Gledao sam nešto na telki.«

»Što to?«

»Lucy, prekini! Nisam učinio ništa loše.«

»Što si gledao, James?«

Oklijevao je, a potom rekao: »Ako mi ne možeš vjerovati...«

»Reci mi.«

Mobitel mi je opet zazvonio.

»Gledao sam reprizu Male Britanije na UK Goldu.«

»Nisam ni znala da možemo gledati UK Gold na našem TV-u.«

»E pa, možemo.«

Prešutim to.

»Lucy?«

»Moram ići. Čujemo se kasnije.« Prekinem ga.

Zgrabim torbu i odvučem je s pokretne trake, a potom, i dalje nemirna, povučem ručku i otkoturam se kroz carinu.

Čim sam ih ugledala, moje se srce ispunilo srećom i prognalo sve loše što se dogodilo u protekla dvadeset četiri sata. Molly i Sam stoje tamo na kraju staze. Potrčim prema njima, a suze mi naviru na oči.

»Ne mogu vjerovati da si ovdje!«

Odjednom se gušim u trostrukom zagrljaju. Tako ih je dobro vidjeti. Molly je smršavila i ta se visoka mršavica nadvila nada mnom sa svojom crvenom kosom koja joj strši s vrha glave kao da je doživjela strujni udar. Oduvijek je mrzila svoju »metlu od kose«, kako je ona zove — ali ja je ne mogu zamisliti bez nje. Sam također izgleda drugačije. Za razliku od Molly, on se popunio i sada je, hm, *muškarac*. Lice mu je malo okruglije, a smeđa kosa kraća. Izgleda ushićen što me vidi, a ja provjeravam svoje emocije. Ne, ništa. Hvala Bogu na malim stvarima.

»Kupili smo ti nešto«, Molly se ozarila i izvadila paketić iz torbe.

»TimTams!« To su mi bile omiljene grickalice u srednjoj školi, keksi od čokoladnog biskvita — poput pločica Penguin u Engleskoj. Jednu stranu uroniš u čaj, odgrizeš, a onda uroniš i drugi kraj, prije nego što posišeš unutrašnjost što brže možeš, pokušavajući ne razmazati sve po sebi. »Sad nam još samo fali čaj«, nasmijala sam se.

Sam uzme moj kovčeg i krećemo prema parkiralištu. Tek je osam sati ujutro pa još nije toplo, ali ja očekujem divan, sunčan dan. Sreća me preplavila.

»Kakav je bio let?« upita Sam.

Zajecam. »Ne baš sjajan. Ispričat ću ti kasnije.«

»Ne mogu vjerovati da imaš engleski naglasak!« Molly iznenađena zapiskuće. »Zvučiš kao prava mala Engleskinja!«

»Ne zvučim.«

»Da, zvučiš. Zar ne, Same?«

»Doista zvuči.« Nježno mi se nasmiješio. »Evo nas«, rekao je uguravši kovčeg u stražnji dio otvorenoga bijelog kamiona te ga vodoravno položio tik do šest palminih mladica.

»Radiš li danas?« upitala sam ga.

»Ne, samo radim uslugu kolegi. Ostavit ću vas curke doma i nešto na brzinu popiti, ali zatim moram otići i malo vrtlariti.«

Sam radi kao hortikulturalist u sidnejskom Kraljevskom botaničkom vrtu, gdje je na visokoj platformi unutar zidina ogromnog staklenika u obliku piramide zaposlio Molly. Koristi svoj kamion za posao i sretna sam što ne kiši, inače bi mi se sva odjeća smočila.

Idemo autocestom, a Sam fijuče lijevo-desno i trubi kao luđak. »Tako je čudno vidjeti te kako voziš«, rekla sam. »Nikad nisam mislila da ćeš ispasti takav manijak za volanom.«

»Nisam ja kriv, problem je u drugima«, nasmijao se.

Bacila sam pogled na Molly i pokazala zube odglumivši strah.

Zakolotala je očima prema meni. »Nije to ništa. Trebaš ga vidjeti tijekom gužve.«

Uđemo u tunel, a kad izađemo s druge strane, ispred nas pojavi se grad na nazubljenom horizontu koji se protezao sve do neba. Zlatni vrh sidnejskog tornja zabljesne na jutarnjem suncu.

»Želiš li mostom, Lucy? Ili ćemo tunelom?« upitao je Sam minutu poslije.

»Mostom! Mostom!« zameketala sam uzbuđeno.

Sam i Molly žive u Manlyju, jednom od sidnejskih predgrađa na sjeveru. Do njega se može doći trajektom iz Circular Quay-a, ali mi putujemo autom preko sidnejskog lučnog mosta.

Nekoliko trenutaka kasnije ogromni metalni luk mosta pojavi se ispred nas. Dvije australske zastave vijore se na vrhu i jedva da mogu razaznati malene obrise koji se više čine kao da se naprežu kako bi upotpunili oštar uspon mosta nego da bježe kao mravi. Pogledam Samu preko leđa i bacim kratak pogled na ocean. Sidnejska opera svijetli poput bijelog svjetionika, a voda se u luci bljeska i sjaji kao milijarde kristalića.

Preko mosta skrenemo desno prema Mosmanu i Manlyju. Prodavaonice automobila, dućani, ljekarne, trgovine delikatesama, kiosci s novinama, pogrebne kuće i kafići fijuču pored nas te se uskoro približimo prevlaci Spit gdje stotine različitih šarenih apartmanskih blokova i kuća stoje na litici s pogledom na zaljev. Na rivi su poredane palme i borovi, a trava je žuta i suha.

»Vruće ljeto?« upitam.

»Jako«, Sam odgovori. »Užas za vrtove.«

Užas za vrtove, sreća za mene, pomislim. Nadam se da će tako ostati nekoliko idućih tjedana i, naravno, za vjenčanje.

Molly spušta prozor, a ja udišem oceanski zrak. Svakom minutom počinjem se sve više i više osjećati kao ona stara.

»Kako je James?« upita Molly, dok se Sam vozi tik iza srebrnog suzukija.

»Uh!« Ispričam im skraćenu verziju svoje tužne priče.

»Ti bokca«, kaže Molly nakon što sam završila. »Vjeruješ li mu?«

»Ne znam. Mislim da vjerujem. Jednostavno ne znam.«

U tom trenutku donesem odluku da neću dopustiti da me to što se dogodilo s Jamesom oneraspoloži. Mjesecima štedim za ovaj odmor, ovo je prvi put u gotovo deset godina kako sam ponovno u Australiji i apsolutno mu *neću* dopustiti da to pokvari. Žalit ću do kraja života ako to učinim.

»Pomakni se, ženo!« Sam razbije tišinu potrubivši.

Nakon nekoliko minuta skrenemo lijevo niz ulicu s drvo-redom, prepunu kuća crvenih krovova. Iznenada stanemo ispred

dvokatnice obložene zelenim i krem panelima. Mreža za ležanje obješena je na trijemu, a mirisno drvo plumerije u punom je cvatu u prednjem vrtu.

Mnogo sam puta bila u Samovoj i Mollynoj kući, još dok je to bila Samova obiteljska kuća. Nedugo nakon što sam napustila Australiju, Samovi roditelji, Joan i Michael, stradali su u nesreći na moru. Njihova tijela nikad nisu pronađena. Sam i njegov mlađi brat Nathan kasno su uvečer obavijestili policiju da se njihovi roditelji nakon cjelodnevnog jedrenja nisu vratili kući. Brod je naposljetku nakon nekoliko dana otkriven kako prazan pluta oceanom. Najpopularnija je teorija bila ta da je Joan pala preko palube i da je Michael skočio za njom pokušavajući je spasiti, zaboravivši spustiti sidro. Brod je plutao, a njih su se dvoje ili utopili ili su ih pojeli morski psi. Neki su nagađali da su zbrisali ili da su oteti. A bilo je i strašnih šaputanja kako je možda Michael ubio ženu, a potom i sebe. No, svatko tko ih je barem jednom sreo znao je da to nije istina. Bili su divan, topao par, a njihova je kuća uvijek bila ispunjena Joaninim zaraznim smijehom. Bila sam shrvana kada sam doznala za nesreću. Uvijek bi pravili društvo nama »klincima«, a mi smo se uz njih osjećali ugodno. Michael je bio zgodan muškarac s malo predugom tamnom kosom za svoju dob i oštrom bradom, dok je Joan bila visoka, vitka i elegantna, kratke plave kose. Oduvijek sam željela kad odrastem biti poput nje. No, sa svojim oblinama, smeđom kosom i 168 centimetara, jedino čemu se sada mogu nadati jest njezin smisao za humor.

Nakon što su im roditelji nestali, dečki su se preselili k teti Katherini u grad. Kada su napokon svi prihvatili da se Joan i Michael nikad neće vratiti, Katherine — Joanina sestra — pristala ih je radije uzeti za stalno nego da ih još više uzdrma natjeravši ih da se odele čak u zapadnu Australiju, u Perth, živjeti kod bake i djeđa. S gotovo osamnaest godina, Sam bi bio dovoljno star da se iseli i ode na fakultet pa im je bilo žao raseliti ih. Nijedan od njih nije se mogao prisiliti da proda obiteljski dom, a kako je Michael postao uspješan arhitekt i vodio vlastitu građevinsku tvrtku zajedno s

Joan, Sam i Nathan doznali su da si mogu priuštiti zadržati kuću i iznajmljivati je.

Osamnaest mjeseci kasnije, Sam i Molly napokon su se ponovno uselili i pretvorili je u prenoćište. Sada ga zajedno vode i ljubazno mi dopuštaju da ostanem sljedeća dva tjedna u jednoj od dviju gostinjskih soba. Natpis ZAUZETO stavljen je ispred kuće, a Molly objašnjava da do vjenčanja više neće primati goste. Potajno sam presretna što ćemo imati kuću samo za sebe, iako se osjećam loše jer ne plaćam ništa. Nadam se da mi ne zamjeraju, ali trošak puta me je sam po sebi dovoljno iscrpio.

Sam otključa vrata i stane sa strane kako bi propustio Molly i mene u kuću. Kuća miriše poznato — pomalo na drvo pa čak malo i na vlagu, ali ne na neugodan način. Kuhinja, za koju sam uskoro uvidjela da je nedavno modernizirana, s kraja hodnika preseljena je u prednji dio kuće, a nova, svijetla, prozračna dnevna soba ravno je naprijed te ima izlaz u vrt. Sam nas je odveo kroz kuhinju, a potom je vukući moj kovčeg nastavio hodnikom u prizemlje gdje su oduvijek bile spavaće sobe. »Samo da ti ubacim kovčeg u sobu, Lucy«, veselo mi je doviknuo. »Spavaš u mojoj staroj sobi!«

Poslije svih tih godina, napokon spavam u Samovoj staroj sobi. Kako ironično.

»I, kako napreduju planovi za vjenčanje?« okrenuh se Molly.

»Ima toliko posla oko toga«, požalila se.

»Rado ću ti pomoći sada kada sam ovdje.«

»Požalit ćeš što si to rekla, znaš...«, upozorila me, a u međuvremenu se ponovno pojavio Sam.

»Ne, neću. Ne mogu dočekati.«

»Onda, u tom slučaju, Lucy, bi li htjela dobaciti one tamo kartice s rasporedom sjedenja? Imena gostiju čekaju na ispis. Još se uvijek sjećaš kako koristiti nalivpero, zar ne?«

Zurila sam preko hrpe srebrnih kartica na kuhinjskom ormariću, a tada se Molly nasmijala. »Šalim se, budalo. Same, stavi kuhalo za vodu, popit ćemo čaj.«

Sjajno je opet biti ovdje. Mislila sam da će biti čudno boraviti u njihovoj kući bez Samovih roditelja, ali nije. Osjećam se kao kod kuće. U Samovoj i Mollynoj kući. Gledam ih kako se smiju u kuhinji dok se tuku s vrećicama čaja i mlijekom, boreći se tko će mi napraviti čaj. Izgledaju tako savršeno zajedno. Zamišljam Molly kako ide prema oltaru k Samu koji je lijepo obučen i čeka nju. Bit će to vrlo emotivan prizor.